

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FÅREVEJLE HØJSKOLE

SØLV- SNOREN

59. årgang

Nr. 1

1969

5 elever fra F. 69, repræsenterende fra venstre Norge, Danmark, Danmark, Færøerne og Thailand

Mod påske

SKÆRTORS DAG

Den sidste nat, den nat, du blev forrådt.
dig selv du skænked' til din venneskare.
Du brødet brød og vinen tyst udgød:
»Tag dette hen!« Det lod i ord så klare.

Tit har jeg spurgt: »Var de din gave
værd?«
Tit har jeg tænkt: »Forstod de, hvad du
rakte?«
Eet var dem klart, eet blev dem åbenbart:
den kærlighed, som her sit offer bragte.

Det var dem nok. De tog dig på dit ord.
Først siden klared' sig den dunkle gåde.
Hver gang, de glad om nadverbordet sad,
de skimted' mere af din rige nåde.

Opstandne Herre, som iblandt os står!
Endnu du kalder til din nadverglæde.
Vort hjerte bange slår: Mon vi forstår?
Hvem er vel værdig til dit bord at træde?

Dog kalder du. Vi kommer på dit ord.
Så får du for vor værdighed råde.
Kun eet vi véd: Din frelserkærlighed.
Kun eet vi ser: Din bundløst dybe nåde.

Da kommer vel den stund, hvor hjertet véd,
at kun dit hjerteblod formår at læge
vort hjertes nød og give liv for død
og os i sorg og trængsler vederkvæge.

Velsignet være hin skærtorsdag-nat,
du gav dig selv, dit folk til fryd og from-
me!

Velsignet du, som kommer os i hu,
og som vor sjæl skal altid ihukomme.

(C. L.)

LANGFREDAG

Vor synd. — Hvor er der et skjul at finde
for anklagelsens røst i langfredags minde?
Kan du høre hans bøn: »Min fader, forlad
mine fjender!« Da var det for os, han bad.

Der er ikke et sted, hvor vi finder læ,
om ikke vi søger til Golgathas træ.
Hos Jesus Kristus er fred og glæde
for den, som over sin synd må græde.

De nagled' vor frelser til korsets planke
og gjorde til dåd Guds kærligheds tanke.
De jævnedes Herren hans kongevej.
Hvad de gjorde, vidste de ej.

(C. L.)

PÅSKEMORGEN

Påskeblomst! en dråbe stærk
drak jeg af dit gule bæger,
og som ved et underværk
den mig hæver, vederkvæger:
Hanegal og morgensang,
synes mig, af den udsprang;
vågnende jeg ser de døde
i en påske-morgenrøde.

Ja, jeg véd, du siger sandt:
Frelseren stod op af døde!
Det er hver langfredagspant
på en påske-morgenrøde:
Hvad er gravsegl, sværd og skjold
mod den Herre køk og bold?
Åvner kun, når han vil ånde,
han, som svor os bod for vånede.

(N. F. S. G.)

På sporet af en DIGTER

Af Poul Wemmelund

I begyndelsen af dette skoleår var jeg med en lille flok danskstuderende på studietur. Vi ville blandt meget andet opsøge Martin A. Hansens hjemegn, Stevns, for at finde nogle af de steder, der omtales i hans værker. Måske kunne man synes, at det var et ret ligegyldigt formål; for hvad i al verden betyder det, om man har set de omtalte lokaliteter – eller om de overhovedet findes?

Det skulle imidlertid vise sig, at den ene del af turen blev en langt større oplevelse, end vi havde ventet. Og bagefter læste vi Martin A. Hansens noveller med en helt anden baggrund.

Vi startede Stevns-ekskursionen med at deltage i højmessen i Strøby kirke, digterens barndomskirke. Det er denne kirke, han har haft i tankerne, da han skrev: „Ved moders hånd kom man der den første gang der erindres. Glyn! glyn! sagde det i våbenhuset. Det var vore hæle mod stengulvet. En tung dør var lige for, her var halvmørkt, og mor tog i klinken. Det er Guds hus, vi går ind i, sagde hun. Er det? sagde jeg, skønt man havde fået det at vide før. Så gik vi ned i Guds hus, for man træder jo altid ned i kirker. Velkendte mennesker sad på rækker og så underligt fotograferede ud.”

I Strøby træder man netop ned i kirken, opdagede vi. Og mellem kirkegængerne sad den søndag Martin A. Hansens gamle mor, som for de mange år siden tog sin lille dreng ved hånden og førte ham ind i Guds hus, så han aldrig siden glemte det. Her i denne kirke stod hans far i en lang årrække i kirkesangerens stol med hånden hvilende på stolestadet foran; malingen var slidt af, så vi.

I „Løgneren” lader Martin A. Hansen

degne sige: „Jeg synger for, støttet til forreste stolestade med den ene hånd. På det sted er malingen slidt af og træet poleret af degnehænder. Det plejer at være en god hjælp, man føler sig ligesom i forbund med fortidens mange degne.”

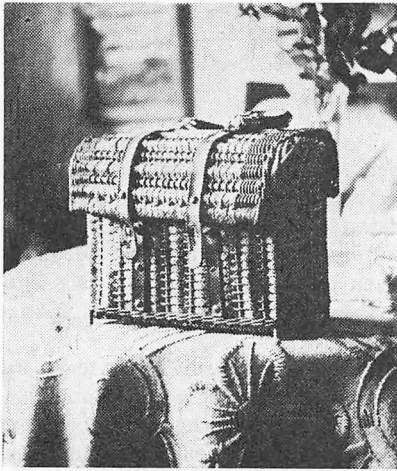
Sådan så han som dreng sin egen far i degnens stol. Nu ligger den gamle sjællandske bonde og kirkesanger begravet lige uden for den kirke, som han glædede sig over at tjene.

Efter gudstjenesten hilste vi på fru Christine Hansen, som inviterede os med hjem. Her i hendes hyggelige stue fik vi en uforglemmelig samtale med denne levende gamle kvinde. Vi talte om nogle af de barndoms minder, der fik betydning for hendes søns forfatterskab.

De fleste af jer husker sikkert novellen „Agerhønen”. Nu sad vi pludselig over for moderen i novellen. Hun kunne

Martin A. Hansens mor, den nu 83-årige fru Christine Hansen sammen med Wemmelund

Kurven, der omtales i novellen »Paradisæblerne«. Den er endnu foret med mormors silkepapir

fortælle os, at der ligger en virkelig begivenhed bag fortællingen, der for øvrigt fandt sted i et hus, som endnu ligger i Strøby lige ved gadekæret. Vi drøftede novellen. „Véd De, hvad jeg synes er det smukkeste i den historie?” sagde hun pludselig. „Det er der, hvor min søn skriver om drengen, der går hen til vinduet og ser en skikkelse større end mænd gå bort mellem træerne!” Jeg fortalte hende om, hvordan pastor Johannessens engang i en prædiken om det store bespisningsunder havde brugt netop dette træk til at belyse underet: et under er der, hvor vi ser en skikkelse større end mænd bag ved de begivenheder, der sker! Hertil sagde hun stille: „Vi har aldrig tvivlet på, at det var et under, vi oplevede.”

Samtalen gik naturligt videre til novellen „Åsynet”, der behandler samme motiv. Også i denne novelle finder vi moderen. Det er hende, der fortæller børnene om Vorherres åsyn, som kan ses i den butte ende af alle de små rugkærner. Fru Hansen fortalte os, at hun havde hørt sin mor fortælle om Vorherres åsyn i rugkærnerne.

Og nu gav hun en smuk skildring af sit eget barndomshjem, som lå i nærheden af Valløby. Hendes hjem var meget fattigt, men det tænkte børnene i grunden ikke på. Moderen (Martin A. Hansens mormor) var en meget from kone, der prægede hjemmet stærkt. Hun var altid den sidste, der gik i seng om aftenen. Når hun slukkede lampen, sagde hun: Og så i Jesu navn! Det gav en dejlig tryghed i hjemmet. Nu var de givet Ham i vold. – Jeg har altid siden syntes, sagde fru Hansen, at dette var meget bedre end mange lange og fromme bønner.

En af de kendteste af Martin A. Hansens noveller er „Høstgildet”, historien om den 12-årige tjenestdreng Otto, som bliver drukket ihjel af gårdens røgter. Også denne fortælling bygger på en virkelig tildragelse. Otto var broder til Martin A. Hansens mor. „Den er desværre sand”, udtrykte hun sig til os. Den fandt sted på en gård i Valløby. Gården ligger der endnu.

Hvor levende den gamle mor gennem årene har fulgt sønnens digteriske produktion, fik vi mange glimt af. Da vi talte om „Høstgildet”, sagde hun: Først kunne Oscar Geismar ikke lide min søns bøger; men da „Høstgildet” udkom, skrev han, at den kunne sammenlignes med „Ordet” af Kaj Munk – men Martin A. Hansen gravede et par spadestik dybere. Det var min søn glad for, tilføjede hun. Hun kunne også have tilføjet, at det glædede hende.

Senere talte vi om novellen „Paradisæblerne”, en af Martin A. Hansens allersmukkeste. Drengen (digteren) er på besøg hos sin mormor med lidt slagtemad. Da han skal hjem, får han en lille kurv med paradisæbler med sig. Han tager den nærmeste vej hjem ind over engene og over åen (Thyggevælde å). Under besøget hos mormor havde de talt om mange ting. Bl. a. om hun aldrig var bange. „Der er nok nogen, som passer på mig”, havde mormor svaret. Det troe-

de han nu ikke på, men ville ikke gøre hende ked af det ved at modsige hende. På vandringen hjem havde han imidlertid en oplevelse, som bragte ham den erfaring, at „der er nok nogen, som passer på os“.

Men læs selv den dejlige lille fortælling!

Kurven, som drengen bar paradisæblerne i, står nu i hans mors stue. Det var en af de få ting, der blev reddet, da Martin A. Hansens barndomshjem brændte – for øvrigt dagen efter, at han var dimitteret fra Haslev seminarium.

Efter dette interessante besøg måtte vi ud at opsøge nogle af stederne: hjemmet, hvor argerhønen fløj mod døren en vinteraften under første verdenskrig, og „stedet“, hvortil de flyttede i sommeren 1918, og hvor oplevelsen med Vorherres åsyn fandt sted under høsten samme år.

Følger man stien lige nord for Strøby kirke, kommer man ned til engen og åen. Mon ikke jeg har læst „Strudsen“ for de fleste af vore gamle elever? Den foregår hernede ved åen, og spangen, hvor polakdrengene lå og stirrede efter mandæderen, en mægtig gedde, som i tidens løb havde ædt mange drenge, den

er der endnu. Gedden så vi derimod ikke noget til; men det er nok kun et spørgsmål om manglende fantasi.

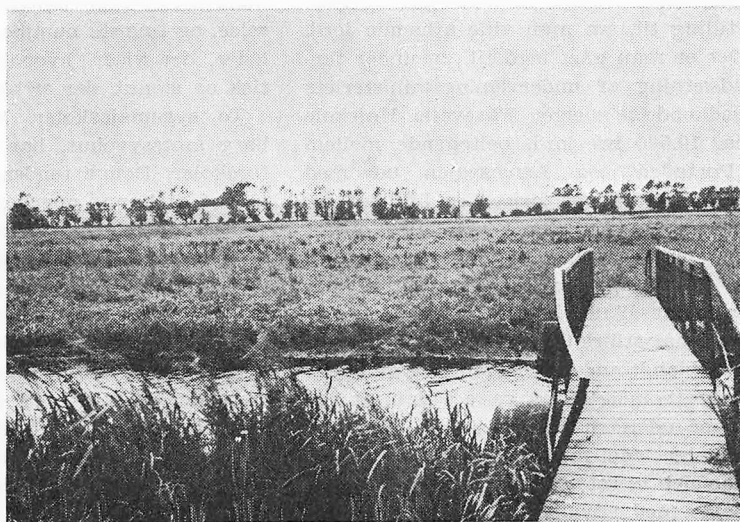
Endnu mange ting oplevede vi på samme tur. Det vil nok blive for vidtløftigt at fortælle videre her. Martin A. Hansen øste op af sine rige barndoms minder på en sådan måde, at det blev til berigelse for mange andre.

Vi, der besøgte hans mor, fik et stærkt indtryk af, hvorfra han har arvet sin iagttagelsesevne og sit fortællergen, men også af, hvordan en mor kan være med til at præge sit barn, så det aldrig kan slettes ud. Hun er et rigt og levende menneske, som de unge lærerstuderende og jeg sent vil glemme.

På pladsen uden for Strøby kirke er rejst en mindesten over Martin A. Hansen. Den bærer følgende indskrift, forfattet af Ole Wivel:

*Hav synger
Sol synger
Guds nåde og jords glæde
synger i dit ord
Arvet retssyns unge værner
stort gav du os landet igen.*

(Fra Rydhavebladet.)

Spangen, der fortælles om i novellen „Strudsen“, fører endnu over åen på samme sted

Når jeg fortæller skolens gæster, at vi kalder pladsen uden for foredrags-salen, dagligstuen, „Herlufsholm” og „Sorø” for „Rådhuspladsen”, udløser det ofte et smil, og det er tydeligt, at gæsterne tænker noget i retning af: stort ord, lille plads. Men nu er der udsigt til, at vi på Fårevejle Højskoles jord ikke bare får en rigtig rådhusplads, men også et rigtigt rådhus. Forklaringen er den, at man i fire kommuner her på egnen er blevet enige om at danne en stor-kommune, som sikkert kommer til at hedde Dragsholm kommune og skal være en realitet fra 1. april 1970. Storkommunen bliver på ca. 10.500 indbyggere, og de fire kommuner, der er blevet enige om sammenlægningen, er lamme-fjordkommunerne: Asnæs, Grevinge, Fårevejle og Vallekilde-Hørve. Storkom-munens fællesudvalg har fundet ud af, at en administrationsbygning, centralt beliggende for alle de fire nuværende kommuner, måtte ligge i Fårevejle sta-tionsby, og dermed kom „Portgård”s jord i søgelyset. Højskolens bestyrelse har været samlet til møde for at tage stilling til, om man ville afhænde jord. Det er man gået med til, og under for-udsætning af undervisningsministeriets godkendelse sælger Fårevejle Højskole ca. 19.500 m² jord, beliggende mellem „Portgård” og Asnæsvejen ud mod „Hyldgård”s vej. Prisen er 5,50 kr. pr. m². Der bliver inden 1. april 1970 opført en administrationsbygning på ca. 2000 m². Der skal være byrådssal og et kon-torlokale til 60 ansatte. Skolens bestyrelse har stillet visse betingelser ved salget, blandt andet vedrørende bygningens højde, som ikke må være sådan, at den tager udsigten fra højskolen. Dette er udvalget gået med til, og i det hele taget har det været en fornøjelse at samar-bejde med udvalget. Vi håber fra sko-

lens side på godt naboskab og ønsker, at denne nydannelse må blive til glæde for egnen.

☆

Afskedsfesten for E. 68 foregik i en hjertelig og god stemning, og spøg og alvor vekslede på allerbedste måde. Vi takker E. 68 for den meget positive holdning, som prægede holdet.

Til de mange gamle elever, som sendte hilsener til jul, skal ligeledes lyde en hjertelig tak. Det er meget opmun-trende for os her på stedet at mærke, at så mange tænker med taknemmelighed på det, vi prøvede at give dem fagligt og menneskeligt.

Vores storartede økonoma, Inger Thi-se, har taget mod en stilling ved Stats-hospitalet i Viborg for at videreuddan-ne sig. Ingers indsats i køkkenet og som elevernes gode ven og fortrolige tænker vi på med stor taknemmelighed.

Fra 1. februar tog fru Ingeborg Chri-stensen, Fårevejle, og 8 nye piger fat i køkkenet og det øvrige hus, og vi er ble-vet hjulpet på allerbedste måde.

Inden det nye hold kom, tog Tage med sædvanlig iver og energi fat med sin malerpensel, og adskillige lofte og væg-ge blev pudset op. Endvidere har vi fået indrettet et fagbibliotek og et lærervæ-relse, og i næste nummer bringer vi bil-leder, der viser, hvor hyggeligt, prak-tisk og smukt, der er blevet.

To sygeplejerskoler, Viborg og Aal-borg amtssygehus, har i år fået egne forskoler. Denne tendens fortsætter og er ved at kunne mærkes føleligt på sy-geplejehøjskolerne. Vi kunne dog glæde os over, at 55 meldte sig til F. 69, og til efteråret 1969 er der god tilmeldning.

Som forsiden viser, er der – for første gang i Fårevejle Sygeplejehøjskoles 18-årige historie – mandlige elever. På nu-værende tidspunkt er der tilmeldt to mandlige elever til efterårsholdet, og det ser ud til, at det for fremtiden vil være ganske naturligt, at vi har fællesskole.

P. J.

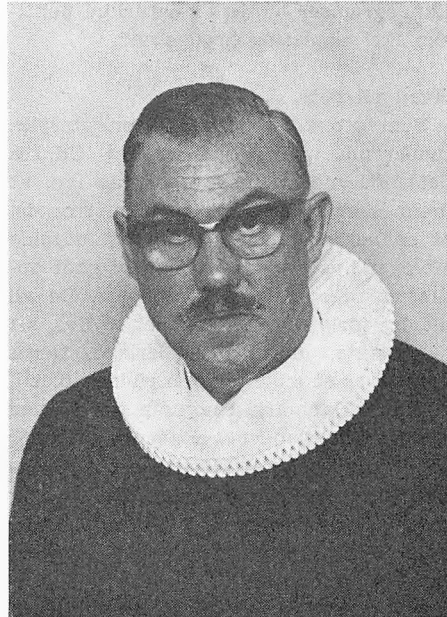
Provoerne og os andre

Tale ved fastelavnsmødet på F. H. 17. februar 1969

Hvert forår holder vi tre slags afslutning: Eksamen, gymnastikopvisning og konfirmation. Dermed er mennesket blevet delt op i tre forskellige dele: And, sjæl og legeme. (1. Thess. 5, 23.) Til forskellige tider har forskellige kulturer, forskellige folkeslag lagt forskellig vægt på disse ting. De gamle ægyptere opbevarede legemet ved balsamering for at sjælen, når den vendte tilbage efter endt renselse, ikke skulle blive husvild. Inderne regnede ikke legemet, grækerne betragtede legemet som det vigtigste (gymnastik og sport). Men hvad nu kristendommen? Véd I ikke, siger Paulus (1. Kor. 6, 19), at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som bor i jer? Det gælder om at give And, sjæl og legeme, hvad der kan tilkomme dem.

Og dermed skulle vi så være inde på livet af provoerne, hippierne, blomsterbørnene, de langhårede, demonstranterne eller hvilket navn, man nu foretrækker at give dem. De er nu ikke nær så talrige, som man skulle tro, efter den omtale de får.

Hvis man hører radio og TV, læser bøger og aviser, skulle man tro, at de fleste kvinder her i landet ernærer sig ved utugt eller ved at sidde model, at mændene mest sidder på værtshus og planlægger det næste bankkup, at de unge mænd kun ryger hash eller stjæler biler, og at kunstmalerne i dag kun laver malerier ved at smøre modellerne ind i maling og tage aftryk deraf, og at koncerter kun består i, at musikerne saver flygler i stykker. Naturligvis findes der nok den slags, men det er ikke flertallet, og det er ikke det normale. Det er blot den sensationshungrende presse og radio og TV, der vil have os

Sognepræst Flensted Andersen

til at tro, at det normale er det unormale og det unormale det normale. Sådan også med provoer. Naturligvis findes de, men der findes ulige flere, som ikke er det.

Provobevægelsen stammer fra Holland, men har nu bredt sig til de fleste vesteuropæiske lande. De udgør et broderskab med uskrevne, men stærke love, men uden medlemmer og bestyrelse og uden ansvarlighed. De er imod enhver form for ensretning og imod enhver form for ledere.

Når man spørger unge i dag, hvad de hedder, svarer de ikke som før i tiden: Annelise Seidelin, men kun Annelise, for ikke at få det spørgsmål stukket ud: Ah, så er du måske i familie med den

og den? De ønsker aldeles ikke at være hverken i familie med eller sammen med eller underordnet nogen som helst. De har det som Kumbels berømte lille kat på vejen. Derfor betragter de heller ikke sig selv som danske, tyske osv. De er, når det kommer højt, vesteuropæere. Landegrænser er dem unaturlige politiske skel, som skal brydes ned.

Hvad vil de?

Som oftest er de venstreorienterede, tenderende mod ordnet anarki. Ud fra det moderne menneskes dogme om, at mennesket er godt på bunden, tror de, at enhver skal blot have lov at udfolde sit eget livsmønster, så kan vi godt opdrages til at leve side om side. De vil alt det forløjede i samfundet til livs, alt det uægte, hule og hykleriske. Deres symbol er et æble med en rådden plet i.

Her i Danmark begyndte det jo ved Storkepringvandet i København, hvor en gruppe ensartet klædte af begge køn samledes. Efterhånden skete der ting og sager som forårsagede politiets mellemkomst. Hashrygning og -salg, happenings og gademaleri.

Naturligvis er det nogle, som ikke vil andet end lave ballade. Men der er dog en mening. De mener, at velfærdssamfundet er blevet så bedsteborgerligt, så hyklerisk, at samfundet er blevet råddent. Provobevægelsen er et produkt af velfærdssamfundet. I mine unge dage i 30'erne var de unge optaget af arbejde og aftenskole hver aften; vi var for trætte til at gå ud og stjæle biler om aftenen. Lærlingelønnen var kun nogle få ører i timen, så penge havde vi heller ikke, og over det hele lurede arbejdsløsheden. Det gjaldt om at passe det arbejde, man havde.

Men nu har vi velfærdssamfund, de unge har mange penge og megen fritid. Ungdom har altid protesteret, måden har bare været forskellig. Nu hedder det: Vi har glemt sjælen. Ikke den kristne, men den ikke-materielle. Vi har

glemt at leve. De ønsker fri befordring med offentlige befordringsmidler. Statsbanerne giver jo underskud alligevel! Og de udsteder provokort, om billetlørrerne ikke tager for gyldige. I Holland begyndte man med hvide, kommunale cykler, som enhver kunne tage, hvis man havde brug for den, og stille fra sig bagefter. Det strandede blot ved dette: Men hvem skal lappe den, hvis den punkterer?

De synes også, at det er misbrug af et samfundsgode, hvis en bil kører halvtom. Og det er jo også noget bagvendt, når man ser en lille, rød Fiat 500 holde og sætte 16 passagerer af, og lidt efter ser en stor, dyr Cadillac, hvor der kun sidder én eneste.

En provo fik et lift. Gi'r du ikke en cigar? Når man har råd til at køre i sådan en bil, har du også råd til at give en cigar. Så var det ud. For når jeg selv har sådan et smadder med at pukle for at få råd til at leve, som jeg gør, hvad jeg faktisk ikke har råd til, så er det lige hårdt nok, at sådan en dovendidrik skal nasse på samfundet.

Hal Koch talte engang om de høje skatter og sagde: Den er betalingen for at undgå kommunisme.

I kraft af det velfærdssamfund, som har gjort det muligt for provoverne at have det så godt, bekæmper de det.

Mennesket lever ikke af brød alene. véd de. Ikke blot legemets krav, men ånd og sjæl.

Det materielt rige hjem har skabt dem. Når far og mor begge går på arbejde for at få råd til at betale skat, have bil, sommerhus og TV, så véd de godt, at de forsømmer deres voksne eller halv voksne børn, og giver dem rigelige lomme penge for at bøde på det. Men det fællesskab, de unge savner, kan ikke købes for penge. De føler, som de fleste andre i dag, ensomheden, som er så glimrende udtrykt i Beatles sangen: We are all in a yellow submarine. Vi er alle ensomme, alene, borte fra alle andre,

uden forbindelse med nogen. Og så træffer pigen en ung mand, hun kan tale med og betro sig til. Og de forveksler kærlighed med erotik. All you need is love. Og det bliver til hash, eller spiritus, tyveri og politi.

Tomrum

Og det tredje, som har skabt provoerne, er det tomrum, der opstod, da kristendom forsvandt ud af deres liv.

Hvor troen går ud, går overtroen ind. Den mark, som får lov at ligge udyrket hen, samler ukrudt.

De vil have noget at tro på, og tror de ikke på Gud i Himlen, så tror de på bladens horoskoper, på billige charms eller amuletter, på bilisternes små pindsvin eller målmandens bamse. Ufatte ligt, at folk tror på horoskoper. Jamen, det er da gået i opfyldelse, siger folk. Der er jo kun to muligheder: Enten går det ikke i opfyldelse, og så glemmer man det med det samme, eller også går det i opfyldelse, og så husker man det for tid og evighed.

Og provoerne vil have noget at kæmpe for, og når de ikke har kristendommens store mål: Sæt dig et mål, der har evigheds værd, så sætter de sig de mange små mål: Vietnam, atommarch, fredsbevægelse, mod USA, Grækenland og Spanien, for Tjcekoslovakiet, eller frihed for USA's negre og Sydafrikas. We shall overcome. En provosang, men oprindelig den sang, Moses sang, da Gud havde ført jøderne over det røde hav.

Kristendom er protest

Kristendom er nemlig protest. Den har altid holdt med de svage. Den fik kristne til at sige: Kan vi være bekendt at holde sorte kristne brødre som slaver? Og de fandt ud af, at det kunne de ikke, og så ophævede de slaveriet.

Hvad ender det med?

Når samfundet bliver endnu rigere, når vi får mere fritid og flere penge, og når ikke alle kan beskæftige sig selv i

fritiden, for ikke alle har åndelige interesser? Og vi overlader alting til videnskabelige specialister: socialrådgivere, erhvervsvejledere, psykologer, læger, familievejledere, sygeplejersker og sociologer. Stadig mangler dette: Sørg ikke kun for legeme og ånd, men også for sjæl.

De husker at give deres legeme, hvad det trænger til: Morgengymnastik og Bellismargarine, penicillin og kalorier, men ikke for mange, og sødetabletter. De husker også at give deres ånd, hvad den skal have: Avis og Anders And, TV og radio og en bod, uddannelse og aftenskole, men giver de også deres sjæl, hvad den skal have? Eller får den lov at sulte?

Vi har et behov her. Provoerne fortæller os det. De véd, at det er ikke nok at give legeme og ånd, hvad de skal have. Men da deres forudsætninger er falske, bliver målet også falsk. De går ud fra, at mennesket er godt på bunden, mens kristendommen siger: Mennesket er ondt, syndigt.

Engang imellem hører vi folk tale om de første U-landsarbejdere, missionærerne, de første børneforsorgsfolk, altså disse skrækelige pietister, der stiftede Vajsenhuset, søndagsskolerne og konfirmationen, og de første socialforsorgsfolk, som ud fra kristne grundsætninger begyndte deres arbejde. Men hvor lavede de dog mange fejl, og det gjorde de måske nok også. Har det aldrig undret, at når vi aldrig hører om det arbejde, andre begyndte med ikke kristne grundsætninger, så hænger det sammen med, at alt kulturelt, socialt arbejde har en kristen baggrund. Andre har aldrig begyndt. Sygehuse, skolegang er en frugt af kristendommen.

En missionær hjemme på orlov blev syg på gaden i København. Han kom ind i et hus, de ringede efter Falck, han kom på sygehuset. Der vågnede han op og sagde: Gudskelov at det var her i København, det skete. Var det sket ude på

missionsmarken, havde jeg fået lov at blive liggende. Og det er rigtigt. Folk dør på gaden, uden at nogen synes, det er mærkeligt. Kong Fut Se, den kinesiske vismand, sagde: Hvad I ikke vil, at mennesker skal gøre mod jer, skal I heller ikke gøre mod dem. I kraft deraf gør folk intet. Men Jesus sagde: Alt, hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det skal I gøre mod dem. I kraft deraf sætter Jesus os i gang med at gøre godt, som f. eks. ved sygehuse. Det er ikke, fordi vi er hvide, eller bedre begavede, at vi ikke er et U-land, men fordi vi har kristendom.

Flensted Andersen.

Forårsholdet 1969

Andersen, Gunner, Holbæk.

- Kirsten Luther Gredal, Svenstrup, Jylland.

- Marianne Bløndal, Hillerød.

Blicher, Ingrid, Guldager.

Bruun, Elsebeth, Vejle.

Carstensen, Inga Boberg, Skagen.

Chirapryk, Smai, Thailand.

Christensen, Christine Marie, Jydevad.

- Karin Elise, Nykøbing Sjælland.

Lærer eller lærerinde søges

Da vi regner med et stort hold til 1. august 1969, søger vi en lærer eller lærerinde til at undervise i alm. højskolefag - gerne fysik.

Lejlighed (to stuer, køkken og badeværelse) til rådighed.

Henvendelse til forstander Poul Jeppesen, Fårevejle Højskole, 4540 Fårevejle st. Tlf. 183.

Christiansen, Birgit Willemoes, Brobyværk.

Golmen, Bodil Jorunn, Kristianssund, Norge.

Gregersen, Jytte, Horsens.

Hald, Hanne Dorthe, Næstved.

Hansen, Jette, Marstal.

- Jonna Anette, Slagelse.

- Sonja Margrethe, Slagelse.

Harmsen, Martin, Slagelse.

Iversen, Anna Marie, Haderslev.

Jensen, Anny Elise, Lindelse.

- Kirsten Margit, Glumsø.

- Ruth Harkjær, Løve.

Junker, Birgit, Sommersted.

Kirkegård, Karen Margrethe, Holstebro.

Knudsen, Rigmor, Nørhede pr. Lem.

Larsen, Inger Juel, Ålborg.

Lassen, Ruth Kristine, Kegnæs.

Lund, Dagmar, Ballum.

Madsen, Hanne Hedegaard, Kalundborg.

- Lene, Kølstrup.

Manniche, Marianne, Herning.

Moesmand, Anna Marie, Rønde.

Nielsen, Allis Vang, Sunds.

- Ingrid Møller, Thise, Jebjerg.

- Kirsten, Sigersted.

- Solveig, Riisskov.

Olsen, Karen Lindvig, Roskilde.

Pedersen, Inge Lise Marie, Ubbø.

- Inger Luise, Varde.

- Jonny Agnethe, Roskilde.

- Jytte Broe, Haderslev.

- Lisbeth Slot, Hvidovre.

Pietsch, Inge, Vejle.

Poulsen, Inge Lisbeth, Sunds.

- Martha Haldora Maria, Klakksvig.

Quaade, Conny Annette, Hvidovre.

Rose, Conny, Nordborg.

Schou, Elisabeth, Ålborg.

Seeberg, Bodil Elisabeth, Odder.

Steffensen, Anne Marie, Buur.

Søgård, Hanne Katrine, Blenstrup.

Sørensen, Kirsten, Havdrup.

Therkelsen, Bente Juhl, Kolding.

Ulrik, Elsemarie, Frederikshavn.

Willumsen, Susanne Myhre, Frederiksværk.

Worsøe, Nina Tesstrup, Middelfart.

Adresseforandringer

- S 21 Karen Olsen, Frederiksvej 1, 1., 4180 Sorø.
- S 39 Johanne Olsen, Korsørvej 37, 4250 Fuglebjerg.
- S 42 Else Jensen, Nørregade 2, 4330 Hvalsø.
- S 49 Ella Sørensen (f. Svendsen), Skovgård, Agersted, 9330 Dronninglund.
- 47-48 H. C. Hansen, Rekreationshjemmet, Klinten, 5300 Kerteminde.
- 55-56 Karin Madsen (f. Køpke), Lundingsvej 3, 7000 Fredericia.
- 55-56 Erna Rasmussen, Hjortekærvej 110, 2800 Lyngby.
- S 56 Edith Pedersen, Sdr. Skovvej 9, 2., 9000 Ålborg.
- 57-58 Birthe Vestbo Andersen (f. Rosendahl), Platanvej 14, 7400 Herning.
- 57-58 Mimi Simunarsen (f. Nielsen), 3814 Eidi, Thorshavn.
- E 58 Grethe Andreassen (f. Mark), Golfvängen 25, Gjesing, 6700 Esbjerg.
- F 60 Kirsten Johansen (f. Mathisen), Møgelmoesvej 20, 6630 Rødding.
- E 60 Hanne Amby, Thorvald Meyersgate 17, Oslo 5, Norge.
- E 60 Bente Martinsen (f. Kroll), Plantagevej, 7330 Brande.
- E 61 Erna Frederiksen (f. Pedersen), Jernbanegade 14 B, 8800 Viborg.
- E 61 Birgit M. Sørensen, Tagensvej 196 A - 2, 2400 Kbh. NV.
- F 62 Tove Christensen (f. Thomsen), Livadiavej, 6960 Hvide Sande.
- F 62 Vera Iversen, Idomlundsvej, Idom, 7500 Holstebro.
- F 62 Else Marie Poulsen (f. Christensen), Ormslevvej 108, 8461 Ormslev.
- E 62 Sonja Andersen (f. Christensen), Stevnsøvej 2, 2200 Kbh. N.
- E 62 Anne Lise Jensen (f. Andersen), Flintevænget 10, 3300 Frederiksværk.
- E 62 Bente Madsen (f. Sørensen), Havbakken 101, 6733 Hjerting.
- E 62 Elin Munk Rasmussen, Mads Holmsvej 10 A, 3000 Helsingør.
- F 63 Dinna Schjødt Larsen, Kløvervænget 6 - 204, 5000 Odense.
- E 63 Jytte Østergård (f. Jensen), Rugvang 61, 5000 Odense.
- F 64 Grete Pilegård Hansen (f. Jensen), Kastrupvej 90, 2300 Kbh. S.
- F 64 Karen Hansen (f. Petersen), Bohrsvej 2, Hastrup, 4600 Køge.
- E 64 Anny Munksbæk (f. Christensen), Lindevangshusene 32, 2, 2630 Tåstrup.
- E 64 Inge Christensen (f. Stroh), Engparken 64, 2690 Karlslunde.
- E 64 Eva Nylander (f. Bindsbøl), Lindevangshusene 82, 1., 2630 Tåstrup.
- F 65 Alise Jensen, S/B 419, Amtssygehuset, 2900 Hellerup.
- F 65 Åse Johansen, Hovedvej 8, 4220 Korsør.
- F 65 Ruth Madsen, Højdedraget 8, 4400 Kalundborg.
- F 65 Inge Petersen, Borgergade 92, 8600 Silkeborg.
- E 65 Magda Hansen, Sygehuset, 7100 Vejle.
- E 65 Anna Hougesen, Sct. Hans Hosp., 4000 Roskilde.
- E 65 Birthe Mølkjær Christensen (f. Larsen), Gurrevej 30, 3000 Helsingør.
- E 66 Lone Bjerre Jensen, Centralsygehuset, 9800 Hjørring.
- F 67 Erna Debel Vingborg (f. Hansen), Eriksensvej 38, Faurfeldt, 6700 Esbjerg.

Vi siger tak til alle, der har husket at benytte det girokort, der var indlagt i sidste nummer af „Sølvsnoren“. En særlig tak for de mange ekstra beløb og for de mange hilsener bag på kuponen.

Men endnu mangler vi over halvdelen af indbetalingerne. Vi håber at modtage dem meget snart.

Hvis girokortet er forsvundet, så få et nyt på posthuset.

Adr. er: Fårevejle Højskoles Elevforening, 4540 Fårevejle st. Giro nr. 8701. Kontingentet er 15 kr.

Adresseforandringer ordnes lettest, hvis De, inden De flytter, meddeler den nye adresse på posthuset. Vi får så meddelelsen fra postvæsenet – og alt er i orden. **B. D.**

LØRDAG D. 22. MARTS KL. 19,30:

Forstander Lindskov Rasmussen, Tommerup, taler.

D.M.S. KVINDESTÆVNE

på Fårevejle Højskole torsdag den 10. april 1969.

Kl. 10,00: Velkomst. – Bibeltide v. forstander Jeppesen: „Frimodighed“. 2. Tim. 2, 1–15.

Kl. 11,15: Fru Else Munksgaard: „Fra min rejse til Tanzania“.

Kl. 12,00: Middag.

Kl. 13,30: Fru Else Munksgaard: „Aktuelt“.

Kl. 15,00: Eftermiddagskaffe

Kl. 15,45: Missionær Stinne Korsgaard, Øst-Jeyapore: „Kvindehjemmet i Gunupur“.

Kl. 16,45: Afslutning.

Kl. 20,00: Offentligt møde med missionær Stinne Korsgaard som taler.

Pris for hele dagen kr. 14,00 (middag, eftermiddagskaffe og mødeafgift). Enkelte måltider kan fås. Indmeldelse bedes sendt til forstander Jeppesen, Fårevejle Højskole, senest den 5. april.

Leder: Frk. Karen Olsen.

Alle indbydes venligst, også ikke-medlemmer af kvindekredse.

DMS's kvindeudvalg.

ELEVSTÆVNE OG SOMMERMØDE

SØNDAG D. 18. MAJ 1969

Forstander Edv. Jensen, Børkop, taler. Bethedas musikkor under ledelse af Henning Madsen giver aftenkoncert.

Huslig stilling

— forberedende undervisning

Unge piger, som ikke har eksamen, og som derfor kunne ønske undervisning i dansk, regning, fysik og kemi som forberedelse til sygeplejehøjskolen, kan få huslig stilling her på skolen et halvt eller helt år, inden højskoleopholdet begynder (altså 1. februar eller 1. august) og samtidig hermed modtage en sådan forbedende undervisning. Løn p. t. 600 kr. mdl. plus undervisning, kost og logi. Henvendelse til Fårevejle Højskole. Telefon 183.

N.B.! Realister er også velkomne.

FAREVEJLE HØJSKOLE

SYGEPLEJEHØJSKOLE

Oprettet 1907

Sygeplejehøjskole 1951

Formand:

Provst C. P. Agger, Sundby
4800 Nykøbing Falster

Forstanderinde:

Annette Pade. Telefon nr. 883

Forstander:

Poul Jeppesen. Telefon nr. 183

Telefon: Fårevejle (03-453) nr. 183

Giro-nr.: 62100

Elevtelefon: Fårevejle 253

Elevforeningen:

Formand:

Købmand H. Hansen, Nygade 13,
Kalundborg

Kasserer:

Højskolelærer Bent Davidsen,
4540 Fårevejle st.

Giro-nr.: 8701

Adresseforandringer meddeles
til postvæsenet

Redaktør:

Forstander Poul Jeppesen,
Fårevejle Højskole,
4540 Fårevejle st.

Tryk: Sjællands Tidende, Holbæk
